Hvadan har kostam tillikst i nat, som man dig bekomst
Saak dat, og vedlag dine Ord paa dan ærbødigst Vis!
525. Muligt, at Carmen af Galskab og Vrøvl er Mine og Sidemod
Tegn: "Snud mit nat Kam for at Kalvis mor Kort."
Forkarmet ydmygst dog Kjæl for dine Kaardfarende Fligt,
Kofter og Jomfrut Kag, og dine i Kostumum Kag.
Naar Kunt dat Kæfter, bekom Kanda: Gaba, vaan Kun ikke
vil ha dig!
530. Saa dan Kirkaam vi man at vaan kjøre mat Kaw.
"Fri Kaw man dig indgaar Kaw?" Kaa kan Kigne Kandskud
dig at tilkala; Kanuft er vi Kjøtta Kun Klæd.
Hjerter Din Kiger dig ud, ja Kaan Kun dig, Kaadvet at kaala
Kold er Kort Kaw, Kaa og ret af Kjøtt Smaafaaværet.
535. Kun vil jo Kvala mat Smaating? Del Kjøra Kagge vine Aand og
Kang av Kara dig! Kolk! Kattar Kjærk Kavet vegs!
Kjæl er dan Kie, jo Katurka; man Kadver kan Kjæs dig Kraftur;
Mejaw Kaukaligst ikkjems jæft af vine Kunst.
Klogligt kaal av Kinal! da Kjal dig Kaamun følge
540. Du Kjal Kaw Kaafjæsk Kjaa i Kjom Kjøretøi Kjel.
Sva, at et Mannefjes er, man at da Kjalabogjen Kjer
Kaada dat. Kjøra Kjed dat Kutat Kas Kjer min Kun!
Vielar Kun Kil Kaw, Kaa kaal dat! Kvinar Kun, vor ikke Kvarent!
Kamman Kun Kraafen Kun veit! Kaar Kun Kvorfor Kun
Kaar dig!
545. Kaadant Kør Kafmannd Kalv tilkjøbs dan viada Kjøtstraad,
Kjedes Kønnegud, dennar Kø Kammar og dinnar dit Kjøl.
Kjør – jeg man tilkjaar dat – er jeg Kalv ei vist Kvinnen i Kunstaw
Kvad skal jeg gjøre? jeg Kaw Kalv ikke følger mit Kaad.
Kal jeg dit tvala, naar Kjer aabenbaarligjenar mine Kjegn Signaler?
550. Skal jeg vi kaare min Kjærm Kjæs mig Kvorsamlelig Kun?
Tegang – jeg Kjøkker dat nok – at Kin Maud Kun Kan Kjøbat.
Klagnd' jeg; af Kjærbarn nær da min Kjærligjord Kuld.
Mærr end ærligang dennes Kjal mig Kjærlig. Klogjen dennes,
Kaw til en kvidin Mand aadenner Kolnder Kjøg.

555. Bedst er dog Fatet at vide; lad Hemmeligheden tilhylles,
at ei Ulufærdighed reent döer ved Bekjendelsens Skam.
Derfor, o Ynglinger, ei overrumple I dem, som elske,
Lader dem synde og troe: de have snakket sig frie!
Kjærlighed voxer Jos dem, der röbes; thi Stillringens Lighed
560. Gjör, at af Kröden Enhver af dem man bare sin Deel.

Velbekjendt i den hele Himmel er den Fortælling,
Om hvordan Venus og Mars grebes ved Mulciber's List.
Fader Mars, da forelsket han var indtil Vanvid i Venus,
Fra en Hærfører gram til en Elsker omskabt.
565. Og ubeleven var Venus — meer blöd er dog ingen Gudinde —
Ei mod den bedende Mars; kostbar hun gjorde sig ei.
O hvor tidt hun loffærdig skal have leet af Mandens
Fødder og Hænderne, som Slid havde hærdet og Ild.
Hærmende stillede hun frem for Mars Vulkanus. Det klædte;
570. Megen Tækkelighed blandet med Skjönheden var.
Men i Regyndelsen pleied de godt deres Favntag at dölge,
Urbar Undseelse var endda med Kröden forenet.
Först angivet af Solen — hvo kan Solen vel skuffe? —
For Vulkanus bekjendt blev hans Hustroes Ford.
575. Sol! O hvor slet er Exemplet, du giver. Ask en Gave af Hende!
Og naar du bare er taus, Nok hun at skjænke dig har.
Mulciber rundtom og over Seagen udspænder Nettet,
Der er arbeidet saa fint, at det undgaaer deres Blik.
Reise til Lemnos han digter; til Favntag de Elskende komme,
580. Nogent, af Nettet omhvert ligger det röbede Par.
Han kalder Guderne sammen; Fangerne stilles til Skue;
Knap synes Venus stand sig at afholde fra Grand.
Ansigtet kunne de ei bedække, ja ei holde Haanden
Over de Dele, som ei Musen tör nævne ved Navn.
585. Her siger En med et Smil: "Dersom, o taxprefte Mavors!
Nettet er dig til Resvær, saa overfør det paa mig!"

Knap, Neptun, paa din Kön sætter Fangerne atter i Frihed,
Mars til Thrarien gaaer, hen til Kaphos tyer Hun.
Det bevirkede Du, Vulkan, at hvad forhen de skjulte
590. Gjöre de aabent og frit; nu er al Kluhel aflagt.
Ofte — saa siges der dog — du tilstod, at du handlede daarligt,
Og forträd hvad du lad Vreden forlede dig til.
Saadant har jeg forbudt. See! den röbede Venus forbyder
Eder at bruge slig List, som selv hun maatte udstaae.
595. Stiller da ei for Rivalen Snarer, og opfanger aldrig
Ord, som en Ekkendes Haand nedskrev som Hemmelighed.
Dem fange Mændene op, hvis de ellers troe, de bör opfanges;
Rettighed Mændene faae dertil ved Ild og ved Vand.
See, jeg bevidner paany, at kun hvad i Loven er tilladt
600. Leges her med; men mit Spög gaaer som Matrone
vi Klædt.
Hvo tör vel Ceres o Ritus afflöre for de Profane?
Og de höihellige Ting, thrariske Kamos opfandt?
Ringe er Nyden at tie med Ting, som bör dölges i Stilhed,
Grov derimod er den Feil dem at udbrede ved Snal.
605. O, det er godt at omsonst efter Oblatrænfringterne snapper
Haddreren Tantalus og lider af Törst midt i Vand.
Fremfor Alt vil Kythere hin Helligdom have fortiet,
Ingen Hadderhank man, vaader jeg, nævne sig den.
Ere Dianes Mysterier end ikke gjemte i Kister,
610. Gjenlyder Luften end ei af den venrittige Larm,
Ere de nisselig dog i hemmelig Krug midt iblandt os,
Saaledes dog, at blandt os de ville være i Skjul.
Selve Venus, saa tidt hun aflægger Gevandtet, halv bortvendt
Dokker med Venstrehaand til Skjönhedens lönlige Klamst.
615. Kvæget sig parrer iflæng midt paa Marken; men ved at saa det
Vander som oftestes dog Pigen sit Ansigt derfra.
Sangen og tillukte Dör passe for vore lönlige Glæder,
Det, som bör skjules med Klu, dokke et paalagt
Gevandt.

Om ei til Mørket, saa dog til en skyengtig Dunkelhed tye vi,
Noget, som ei er saa lyst som den fuldstraalende Dag.
Dengang endog da end ei udelukket blev Soelskin og Regn af
Tegsteen, da Egen andre skjænkede Huurlye og Mad,
Mødtes i Lund og i Grotter man men ei paa fri Mark til Vellyst,
End medens Folket var raat, slig var Undseelsens Magt,
Men nu søger man Ære i sine Nattebedrifter
Og Kjøber dyrt – ei en Gunst men kun et Emne for Snak.
Nemlig du holder en Mønstring af alle Piger, hvorhelst end,
For at fortælle Enhver: Denne jeg ogsaa besad,
Og for at ei fattes dem, som med Fingrene du kan paapege,
Søn den Paapegede blier Ryfnak og en Skandal.
Smaating jeg dadler. Men Nogle brøiste paa Sandheds Rekostning,
At der er ikke een Glut, som jo har skjænket dem Gunst.
Kunne de Legmerne ei, saa kunne de Narmene skjænde,
Pigen, hvor reen og hvor skjær faaer dog af Rygtet en Plet.
Gaae Da, forhadte Bavogter, Pigens Døre du Rukke! Plet.
Hendrede Slaaer du ind skyde i Dørkarmens Malm.
Hvad er af Trygshed igjen naar Narmet kan skjændes af Latfærd,
Og naar man gjerne vil troe det, som tilstededes ei?
Vi ville nødigt tilstaae endog vore Emmetyrs Sandhed,
Skjult er den løulige Gunst under ubrødeligt Segl.
Har din Pige en Meen, fremfor Alt forehold hende den ei!
Lad som om ei du den saae; det var Mange til Gavn.
Ei blev Andromeda forelastet sin Farve af ham, som
Vingernes hævende Kraft bar paa Hælenes Par.
Alle Andromeiske forekom meer fyldig end billigt
Hektar kun var det, som fandt passelig hendes Figur.
Væn dig til hvad ei behager dig! det skal behage dig; Vanen
Mildner, mens Kjærlighed Alt mærker imens den
er ny.

Mudans dan ungr Gram wor er fram i dan grönliga Isabark
Ordlas dan fyrsta Jaatat, faldar Gar Kåfhimgans Kjöl.
Framan Jordat af Sidan dan jamnan Skal Stafnarna tvadfa,
og dat Rakkstadr Tyrr Dan [redacted] Kingt.
Sidan Bordtagar falu fra Lagnarr allastags Lyrdar,
dat fann för var en Mann, Klintr dat rund Sidan er mann.
Bjarkan af Kinbandr Tyr Klöder Rimnar dar ümanta Nafn,
Stafnar dan jarnbrigt Skotil, mastr er mann Dan Kingt.
Falu rad Randum fann Kan mann famnidr dat Rudr. Brunnstr
Kald dan, fann Jarkan er and dat illyrstr Skaup.
Kalar Jön, Kald Jandr Stafnr Kig, er finn Aldr, Kig Mjarrna,
Haud, Gris Gar Magnadr Jön Kuar Kan ogfodd fit Kis.
Dyngjag Kald dan, fann er Kan. dan af Kadum famlumnda Fyllig
Kilen fig Välgr rad Naud af dan Kilgrad Jandr Kyrr.
Dyrg ei, mar gammal Jön er, under Gris Kuskilat nal Gins Kadr,
Kanfarnar Kidiga Kunstrad Kilfars Kundfab drjome.
Dadig, Gris afblamstrt alt Jön Gar og Gulaunt Dar Kalfa
Eid, og ödrillar nü Jandadr Graamanda Jaar.
Nöttar, o Ynglingar, Kan Gnar Aldar, dan ungr, dan aldr;
Ger Agar Borar alt Dod, an flal nü Fyrst Gaar til.
Udfaldar Dnöra Jadarga Jann Kreftar og Kar dat Killada!
Dragadr aldrdan Gram Kannar Dar Gurgandr Kad.
Klöfar rand Karnarn Jarnk, allar rad Glanjarnal Jardan,
Allar de Vedrandr Gnarr Jattar rad Korgrörjt Jaand!
Allar til Gigrar offrar Landarnar Kraft og al Kuglar,
dattar Gar og at Nagr Dig, Klyftr Kan og rindar dar.
Fantil Kammar, at de Gann Jtärn Klag Grb i Dagan,
Og dat er Kunstan Kin, Mjarrar Gannr Gjand.
Rad Gailattat ar Kjörn de Gnar Gar Gann radbrödt
Dörgr aufiggandigt Gar at de Gi gamla Gan ud.
Og Gann dö nid dat Gannar dan Hjälmd rad Kifindr Gannar,
Dragar Malar andrü Glasn Maanarnar üt Gandt.

Gaa[l] forsamlinga af daw dra ikka aufpenda Wallyst,
Offent til Gladen bär ligt maen saal Dinds og Maud.
Raast ud ad Tarntag, saw ai i Wallyst aplöfter dem bygg?
Ekkar til Strega bar jeist dasser aug uindradtil Cyst.
685. Raast ud daw, saal Langins sy Gardi Sin ar nöd at Sangda sy,
Og saw inidlastid Kär Haadar blak paa sin Ud.
Daw, salad aug Kystes af Skigt, daw Wallyst Kafnegar aug ikka;
Eilstads Stilla af Skid augan Kigt skal aug.
Jeg Jäsar Kaast Sandra Skamma Ugstaljans Gladar af Lilfara,
690. Og af Sin Kader aug Jalv bin og aud Jalda üd.
Wallystkbadärnda Glist sil jeg ja i dal matkada Sina,
Madans Sin daaan og sil ikka Kasönns an Skind.
Kisten Gadar Kildradta Natüsnn ai Sidligs Augdans,
Da glain Kärst Kamma naar Sinnada Kistsin ar sadt.
695. Da, saw ika, maan Skilla dan augs Mast; aug skal Kadt,
Nadlagt i Laugtskinnden Sid, skjadn dan alsbrudn Skin.
Dalun Klatanan Kaw ai Kömad saal Kjaaa sy mad Körbus,
Og ögs maiadn Sug saasa nöakkada Kad.
Dinds du mal Jasmiaan Jatta Karan Jar Jalsna?
700. Og nar Garga mal andar aud Jandas Madas dig Kjar?
Du, Jnis Kysten Dal, ar at augds dan Jälskigas Skjänd,
Jalder du Kasskans üd, nasskig Kaw skal du saa.
Jar! dan Jastrolsja Dang Jar augdskal Dinads, Jun alska;
Musa! Olin Klaanda aud Dragdaanads Lickkads Kön.
705. Ekkans dal malskjadda Dyng, ikka dig, af sig Jalv du sil tala,
Og daw snaskta Saad ai Ligga i Dangan ibaugt
Dinds sil Singsana Jaad du skal gjära i du Angjaan,
Jnan Gud Amor ilaw Skikkad ud Jun Dyjd.
Daadan Jos Andsamaska gjärda Kasjan dan sidbrja Jaktan
710. Ikka allans i Dig skialig naar Kaw af Blind.
Og Jos dan Langan Kjennskiaainda dan Stora Kasskikas
Gjarda dat, da Kadt af Hag Jaw Jaad Kaw dinn=
Klära Dang.

Gjerne du lad dig berøre, Kreiseis, af saadanne Hænder,
de, som farnedes dog tidt af det phrygiske Klad.
Men det just var dere du, lastende Tøs, fandt din Glæde,
At det en Seirherres Hænd var, som berørte din Krop?
Tro mig, Kjærtigheds Vellyst bør ikke behandles med Hastværk;
Dvælen skal lidt efter lidt lokke dens Sødheder frem.
Naar du har fundet de Steder, hvor Kvinden berøres saa gjerne,
Hindre Klusærdighed dig ei fra at røre dem da!
Med en skjælvende Glands vil du da see Pinnene funkle,
Ret som fra flydende Vand Solen gjenskinner tidt.
Dertil vil komme lidt Klynken, vil komme en elskelig Mumlen,
Søde Sukke, derhos Kjærtigheds spøgende Ord.
Gaae ei for svulmende Seil og lad dermed den Elskede slippe,
Heller ei hande dog lad gaae dig i Farten forbi.
Haster til Maalet paa eengang! da bliver en fuldkommen Vellyst
Naar i ligelig Grad Kvinde og Mand ligger mat.
Saadan du bære dig ad, naar din Fristund er trygt for at styres,
Og naar den skjaalne Redrift ei er forbunden med Frygt.
Men er slig Dvælen ei trygt, er det bedst at roe til med hver Aare,
Tøilen at slippe og frisk spore den løbende Hest.
Hutningen nær er mit Værk. Giv mig Palmen, tadnemlige Ungdom!
Sæt af Myrther en Krands paa mit duftende Haar!
Stor som hos Grækerne var Podalirius i Lægekunsten,
Dæiden i Kraft, Nester i dybsindig Klogt,
Stor som Phalikas i Spaadom var, som Ajax i Vaaben,
Antemeden paa sin Vagn, saa er i Elskekunst jeg.
Mig I ophøie som Skjald, I Mænd! min Roes I forkynde!
Over al Jorderigs Kreds skal men besynge mit Norn.

Naaben jeg skjænkt Eder har, saa skjænkte Vulkanus Achilles;
Seirer vud Gaven, I fik! saaledes seirede han.
Men hvo fem ved mit Sværd en Amazone besøiver,
Krive paa Rytter, han gjør: Naso Læreren var;
745. See! Smaaxigerne Aade, at dem jeg maa og give Regler;
Kan det nærmeste Klad sørge for Eder jeg vil.

En Middag med Corinna.

(Amorum libri primi Elegia V.)

Sommer var det, og svunden var Dagens midterste Time;
Lagt, for at hvile min Krop, havde jeg mig paa min Seng.
Ubedækket tildeels, dog mestendeels dækket var Vindvet,
Kammerets Lysning omtrent var som den lövrige Skovs,
Var som det dæmrende Halvlys efterat Solen er sjunken,
Eller, naar Natten er endt, Grytet af ufødte Dag.
Slig Relysning sig passer saa godt for ~~undseelige~~ Piger;
Frygtsom Ulufærdighed vil gjerne beslöres af den.
See! da indtræn Corinna, bedækket af Særken allene,
Og af Haaret, som dealt hang over saarhvide Hals.
Saadan siges den skjönne Semiramis at have gaaet
Til sin Brudesang, saa Lais, den mange Mænds Brud.
Strax rev jeg af hende Særken; ei stort var dens Dække til Skade,
Lidt hun kæmpede dog for at beholde dens Skjul,
Kæmpede saaledes dog, som hun ei havde Lyst til at seire,
Men gav sig lettelig tabt, ret som forvandt af sig selv.
Og da hun haalt ubedækket nu stod der for mine Pine,
Var paa den hele Krop intetsteds Lyde at see.
Hvilke Skuldre og hvilke Arme jeg saae og berörte!
Brysternes svulmende Form hvor den til Haand-
tryk indböd!

Under den höviske Barm hvor slank sig rundede Maven!
Hvilken trivelig Lænd, hvilket ungdommeligt Loer!
Skal jeg gaae meer i Detaillen? Alt hvad jeg saae var prinsværdigt;
Og den Nögne jeg tæt trykkede ind til min Krop.
Hvo veed ei hvad der saa fulgte? Udmettede hvilte vi begge.
Saadanne Middage gid ot jeg maa tidt faae igjen.

Det uheldige Besøg:

Fri og forkortet Oversættelse af
6te Elegie i 3die Bog.

Enten var Pigen ei skjøn eller havde forsømt Toilettet,
Eller havde hun ei været tidt min Attraae.
Nok; i Utide mat jeg besad man nød hende ikke,
Men paa den dannende Seng laae jeg, en
skammelig Klods.
Medens jeg vilde saa gjerne og Pigen ei vilde det
mindre
Vissen min Plantepind laae, vilde ei skjænke
os Lyst.
Hun lagde under min Hals fine Arme, som
Elfenbeen hvide
Hvidere endog end Snee paa macedoniske Fjeld.
Flammende Kysse hun gav, hvorunder Tungerne
mødtes
Og sit vellystige Laar lagde hun under mit Laar.
Alskens kjælende Ord hun brugte og kaldte mig Herre,
Og hvad almindeligviis bruges som Fød
Compliment.
Men som af kjølende Gifturt bedøvede laae mine
Lemmer
Til den beslutte dood vilde de ei skaae mig bi.
Som en elendig Figur jeg laae, en udvelig Trøstump,
Og det var usikkert om Krop eller
Skygge jeg var.
Ak! hvilken Alderdom skal jeg vel vente, ifald jeg blier
gammel,
Naar selv i Ungdommens Aar krøffen mig
saadan slaver Feil!

O hvilken Skam i en Alder, som baade er Ungdoms og Manddoms!
Hos min Veninde jeg dog Yngling ei var og ei Mand.
Meer ukvænket end hun opstaaer ei vestalske Præsteinde,
Hellige Ild at tilsee, Söster fra Broderen ei.
Engange har jeg dog nylig forvöiet den brunlige Thie,
Eregange blande Pitho, Libos tregange i Rod.
Selv i en Nat, der var kort, erindrer jeg, at af Corinna
Ansporet, har jeg bestaaet nigange Elskens Bedrift.
Ak! men denengang laae mine Lemmer som döde för Tiden,
Rosen, der pluktes igaar, hænger ei visnere ned.
Nu saa lig da og skam Dig, du daarligste Deel af mit Væsen!
Du, som farhen saa tidt Kjephöi forlokkede mig.
Nu har du sveget din Herre; desaarsag jeg var uden Vaaben
Og maatte tömme med Sorg Skammens bredfulde Maal.
Pigen jo værdiged ~~ned og~~ selv Dig at beröre med Haanden
For at vække Dig op ved dens Glödhed og Glöd.
Men da hun saae, at det ei vilde lykkes at faae Dig iveiret
Og at du liggende blev fölelös for hendes Gunst,
Da bröd hun ud: "Hvi narrer du mig? Hvo har ubeleiligt
Naar du ei selv havde Lyst, kaldet Dig hid til min Seng?
Enten er du ei frisk og dit Legme af Sygdom forgiftet,
Eller fra andet Rehög kommer du træt og uoput."
Dermed töved hun ei, men sprang op og slog Cuniken om sig,
Selv forinden hun fik dækket den blottede Rod.
Og for at Gjennestepigerne ei skulde mærke min Skjændsel,
Gik hun, som alt var gaaet, flux i det rendsende Bad.

Ovidii

ARS AMATORIA

og

REMEDIA AMORIS

metrisk oversatte

af

Conrad N. Schwach.

Det Kongelige Norske
Videnskabers Selskab
i Throndhjem

Forord.

Medens jeg, forinden jeg blev indsat i Christianiae lærde Skole, underviste af min Fader, der var en god Philolog og en Mand af Smag, læste jeg under hans Veiledning især mange af de romerske Classikere. For denne Litteratur fik jeg derved en Forkjærlighed, som har fulgt mig gjennem mit severe Bv og foranlediget, at jeg i de ældre Dage har repeteret Meget af det jeg som Dreng havde læst, og gjennemlæst adskillige latinske Forfattere, som jeg da ikke lærte at kjende. Deriblandt var Ovid forsaavidt angaaer hans erotiske Digte, som min Fader af gode Grunde ikke havde ladet mig læse.

Til Tidsfordriv i ledige Timer (foretog jeg mig i Aaret 1844) at udarbeide en metrisk Oversættelse af hans ars amatoria. Denne Oversættelse sendte jeg i Vaaren 1845 gjennem min Skolekammerad, Professor Chr. A. Holmboe, til min gamle Universitetslærer, Professor Soerdrup, og udbad mig Begges Dom over mit Arbeide, og deres Formening om hvorvidt dette eller overalt nogen Oversættelse af det ovidianske Digt burde forelægges Publicum. Ti ogsaa i sidste Henseende var jeg saare tvivlsom, uagtet jeg havde for mig Drydens og Congreves Oversættelse paa Engelsk af samme Skrift

trykt i London 1786, og en anonym tydsk Oversættelse i riimfrie Jamber, trykt i Leipzig 1790.
Sverdrups og Holmboes Dom og Formening indeholdes i vedhæftede Skrivelse fra Sidstnævnte. I Overeensstemmelse med denne beslattede jeg mig vel strax til at lade min Oversættelse forblive utrykt. Men da jeg imidlertid havde begyndt at oversætte ogsaa Ovidii Bog om remedia amoris, da en Oversættelse deraf burde ledsage Oversættelsen af ars amandi, hvis den udgaves, ligesom Sales engelske Oversættelse i rimede Jamber ledsagede den fornævnte engelske Oversættelse, fuldførte jeg ogsaa dette Arbeide, og henlægger nu det Hele.
Dersom det efter mine Dage falder i en venlig Haand, kan det tjene til et Vidnesbyrd om, at jeg under Forretningslivets Zysler og Adspredelser dog ikke gaaske havde glemt min Latin eller tabt Smagen for den ilarsiske Oldtids Værker.
Falder det i en Kritikers Hænder, bør denne vide, at jeg under Oversætterarbeidet ikke havde andre Hjelpemidler end de nævnte Oversættelser og det almindelige lexikalske og mythologiske Apparat, og ingen bedre Udgave af Ovid end en af Johan Peter Miller, trykt i Berlin 1757 i 4 Octavbind. Denne Udgave er uden Noter. Vel indeholder dens fjerde Bind i lexicalske Form mange antiquariske, mythologiske, historiske og geografiske Oplysninger, men ingen philologiske, Ordforklaringer eller nogen Anførsel af Eg. Kritik over de forskjellige Læsemaader. Forsaavidt jeg har fulgt en mindre god Læsemaade, eller forfeilet Oversættelsen af de faa vanskelige Steder, fortjener dette saaledes en større Skaansel, end om jeg havde kunnet raadføre mig med Burmann eller andre lærde Commentarer af Ovid.
Throndhjem i Juni 1845.

Schwach.

S. T.

Hr. Overretsassessor Schwach

Deres Oversættelse af Ovidi ars amandi har jeg efter Deres Ønske, forelagt Prof. Sverdrup, som vistnok har et meget svækket Syn, men dog ikke er blind. Han har gjennemseet et Par Blade, og undskylder, at han ei kan gjøre mere. Versene finder han meget gode, og fra den Side aldeles intet imod Udgivelsen; men andre Grunde, som De selv antyder i Deres Brev til ham, finder han at være af den Vægt, at han ikke tør tilraade Udgivelsen, i det mindste ikke for Tiden. Jeg har ogsaa læst nogle Steder af Oversættelsen og finder Formen meget god, men jeg er enig med Sv. i, at jeg ikke kan tilraade Udgivelsen. —

Brevet til Deres Søster og Pakken til Hildebrandere besørgede, saavelsom de til Kammerherre Holst. —

Deres venskabeligst forbundne

Christiania den 27de Mai 1845.

Holmboe

Deres Manuscript følger vedlagt. —

3die Hefte

Tredie Bog.

1. 5. 2. 3. 4.
Vaaben jeg Danaer mod Amazoner gav; Vaaben tilovers,
Penthesilea, jeg har; dem giver jeg dig og din Hær.
Dragter i Kampen som Lige! de seire, Gnem naadig Diane
Skjænker sin Gunst og hun Dreng, som flyver Verden
omkring.
Ei anstaaer væbnede Mænd en Kamp mod uvæbnede Vinder,
Saadan at seire var og Skjændsel for Eder, I Mænd.
Sige kan En mellem Mængden: "Hvi öger Du Giften hos Snogen?
Og aabner Faarenes Skald for den glubende Ulv?"
Retter mod alle dog ei den Reflydning, de Færre fortjene!
Hvor Glut beholde i Fred sine Fortjenesters Værd!
Om end den yngre Atride har Grund at anklage Helene,
Mod hendes Söster om end ældre Atride det har,
Om ved Forbrydelse af Eripsyle forraadt, end Oerlides
Levende nedfoer til Styx og med det levende Spand,
Er Penelope dog tro, medens Manden to Listra i Feldtslag
Spilder, og nok en Gang to blot med at flakke omkring.
Paa Phyllaciden kun tænk, og paa Hende, som siges at have
End i de tidlige Aar fulgt sin Mand i hans Grav.
For pagafæiske Drot i Pheris forsente hans Huusarone
Skjæbnen, og frelste hans Liv ved sin frivillige Död.
"Modtag mig, min Capaneus! og ladvares Aske sig blande!"
Saa tult sprang Iphias ned midt i det
flammende Baal.

Dyden selv er i Dragt som og i Benævnelse Kvinde;
Intet Under om hun har vogen Gunst for sit Kjön.
Dog ei udfordrer min Kunst en saadan Stemning i Sindet;
Mindre og simplere Seil passe sig bedst for min Raad.
Intet læres af mig uden Spög overgivent i Elskov,
Jeg foreskriver hvordan Kvinden elske man bör.
Kvinden udsaaer ikke Flammer, spander ei dræbende Bue,
Og af dens Pile jeg seer Saar ei ret ofte hos Mænd.
Mandene svige saa tidt, ei ofte de spæde Smaapiger,
Faa kun du finder, der gie Grund til Anklage for Svig.
Phasis, skjändt Moder hun var, blev forladt af den troløse Jason,
Og Æsoniden optog anden Viv i sin Favne.
O hvor frygtede ei Ariaden de Fugle fra Havet,
Theseus, da du hende lod ene paa ukjendte Strand.
Spörg: hvi det siges at Phyllis paa vi Vein vandred' til Stranden?
Här saa: at Skoven med Graad paa hendes Grav har fældt Löv.
Skjändt for sin Framhed berömt gav dog din Gjæst Vig, Elise,
Ikke allene at Sværd men ogsaa Grund til din Död.
Sige skal jeg, hvad der styrtede Jer? I forstod ei at elske,
Kunsten manglede I, Elskov blier varig ved Kunst.
End ei de skulde forstaaet det. Men dem at veilede Lythere
Röd mig og stillede selv for mine Øine sig frem.
Sagde saa til mig: "Hvad Ondt har de gjort de stakkels Smaapiger?
Vaabenlös staaer deres Fok forraadt til væbnede Mænd.
Disse har Rögernes Por alt dannet til dygtige Mastre,
Hine ogsaa du maa ved dine Raad lære op.
Den, som sang först om den therapneiske Hunstroes Faltrin,
Siden sang til hendes Roes, det blev hans Lyre til Held.
Dersom jeg kjender dig ret, fortöre ei de dannede Piger!
Til deres Gunst vil du dog Veile saalange du Kan."

Saa talt, af Myrthen et Blad hun mig gav og af Værrenn nogle
(: Thi med en Myrthekrands om Haarene var hun fremstaaet :)
Jeg dem modtog og fornam hendes Guddomskraft. Renere
Straalede, og fra mit Bryst bortveeg Beklemtheden vant.
Medens Begeistringen virker, söger min Forskrift, Smaapiger
I, som Undsaalse og Lov og Pligt negter det ei.
Komme — husker derpaa alt nu! — vil Alderdom engang;
Hengaae for Eder skal da unyttet ei nogen Tid.
Medens I tör, medens end edere Aar I angive med Sandhed,
Leger! thi Aarene flye som det henflydende Vand.
Ei det Vand, som bortflöd, kan mere kaldes tilbage,
Og den Time, der svandt kan ei meer komme igjen.
Bruge maa du din Alder; rapfodet kommer en anden;
Men den, som fölger, er ei god som den forrige var.
Blomstrende har jeg seet Buske, som nu staae nögne og visne;
Af deres Tarne jeg har gjerne mig flettet en Krands.
Tiden vil komme, da du, som nu udelukker din Elsker,
Skal i Nætternes Kuld ligge gammel, forladt.
Ei af en natlig Tumult vil da din Dör blive opbrudt,
Rosenströet finde du vil Tærsklen om Morgenen ei.
O hvor hastigt, desværre, den flappede Hud gaaer i Rynker,
Og den Farve forgaaer, som var paa glindsende Kind.
Haaret det graae, som du sværger har fulgt dig fra
Jomfrudomsaldren,
Healt over Hovedet vil pludselig brede sig ud.
Snogene före sig af med den tynde Ham deres Alde,
Harn fælde Hjortene, men blive ei gamle derved.
Men uden Redning bortflye vore Glæder. Saa plukker da
Blomsten,
Som, hvis den afplukkes ei, skammeligt visner og döer.
Vorselsenge desuden for Eder forkorte Ungdommens
Alder; ned gjenbogen Hast aldes jo Ageren og.

Ei over latmisk Endymion, Luna, har du at rødme,
Rovet af Cephalus er ikke Aurora til Skam.
Had kun Venus beholde sin endnu begrædte Adonis!
Hvorfra Æneas, mentroe — og Harmonia hun har?
Følg da, du Nøgt, som skal døe, udødelig Guddams Exempel!
Nægt ei de elskende Mænd hvad du kan skjænke af Kyst.
Om de bedrage dig end, hvad er tabt? Alt blier ufarandret;
Toge end Tusind deraf, Intet farlises derved.
Sværdet fortæres af Nid, ved Brug blivn Flintene mindre,
Hunt Partie holder ud, har ei at frygte for Tab.
Hvo vil nægte sit Kys til at tænde et endet, som rækkes?
Eller i Havet hvo vil spare det bundløse Vand?
Dog er det ei, siger du, at Kvinden gier Noget til Manden;
Men, sig mig, spilder du vel Vand uden det, som du taer?
Ikke prostituerer mit Ord Eder; men det forviser
Utidig Frygt for et Tab; fri er for sligt Eders Gunst.
Men mig, som nu maa afsted ved Vesten af stivere Kuling,
Naar jeg er kommen i Havn, skydse en segtere Briis.

Pleien begynder jeg med; ædel vin fra den pleiede Ranke
Udgaaer, og Sæden staaer høi paa den pleiede Mark.
Guddams Skjænk er Gestalten; af den kan Enhver ikke prale,
Tildeelt blev en stor Deel blandt Eder ei denne Skjænk.
Pleie vil frembringe Skjønhed; Skjønhed, forsømt, vil forsvinde,
End var Gudindens den lig, som paa Ida holdt til.
Pleiede Fortidens Piger end ei deres Regnemer saaden,
Uen slig Pleie og ei anvendt af Fortidens Mænd.
Hvis Andromache gik klæd i en stærk og grovtvirket Kjortel,
Intet Under; hun var gift med en hærdet Soldat.
Hunstroen skulde maaske være kommen opstadset til Ajax,
Som bedækked' sig med Huder af hele syn Nød.
Simpelhed forhen var raa; nu eier det gyldene Roma
Store Skatte det bog fra den beseirede Jord.

Sen dog, hvad er Capitolium nu, og hvad har det været;
En anden Jupiters Borg skulde man sige, det var.
Raadhuset nu et Pallads, sin höie Restemmelse værdig,
Var, da Latius holdt Siepteret, bare af Halm.
Hvor fra Palatium nu Apol og Hærförerne straale,
Hvad var det andet end Mark for det plöiende Kvæg?
Fortiden Andre maae rose; jeg lykönsker mig med et være
Ikke föd förend nu; mig passer Nutiden bedst.
Ei fordi man fra Jorden nu henter smidige Guld frem,
Og Perlemurlingen faaer, samlet paa fremmede Kyst.
Ei heller derfor, at Bjergene mindskes ved Marmors Udgravning,
Eller at Kæmninger bort trænge det blaalige Hav.
Men for Kulturens Skyld, som Herskær, saa ei tilvor alder
Raahed har gaaet sem Arv fra vore Forfædres Old.
I betynge dog ei Eders Øren med kostbare Stene,
Som blege Indier har samlet i grönlige Vand.
Ei gaae I ud med en Rytde af guldbrodernde Klæder,
Glandsen, hvormed I os vil lokke, tidt jager os bort.
Renlighed fanges vi ved; uden Orden ei Haarene være!
Haanden kan Skjönhedens Form give og fratage dem.
Og et er Haarpynten een; hvor vælge sig den, som for Hende
Klædeligst er; dog hun bör forud raadspörge sit Speil.
Langagtigt Ansigt har godt af, at deelte Haar blotter Panden;
Saaledes anordnet bar Laodamia sit Haar.
Runde Ansigter kræve en liden Kunde, som samler
Haaret i Irsen, saa at Ørene vise sig frie.
Paa en Anden bör Haaret om begge Skuldrene flagre;
Sangfulde Phoebus! saadan du er, naar Lyren du tær.
Fæste i Nakken sit Haar bör en Anden; saa pleier Diana,
Naar hun i opkiltet dragt jager de opskræmte Dyr.

Kunna dek klædar at löff[a] cada dollbens klagrunds fouga,
Hún i klattar dun freðar og kuðar klettanna að.
kunna kindur klafag i dun klæðaðalmelanda kaupgjat
Hún kadar bölgarna ligt stilla and Garðanna
Mun Gunnlöð kinder dú dal gaar 1x
grunnt kyrtlanna aldna;
Fyllar Brag dú ar kallar, ai Abgrunns Bildfé
Ei fullan ar ei Efstand at, ogngum da mangs Hags kaupgjafi
Eilifligt i dunna dal Bringar kunn klamanda kaup.
Mangs klædar andag ar skáðlöð kaupgjat, dun tidt kaup
Bjarna kunn aulagt igaun skjöldr dann ar kunna =
Lausnar agot.
Kunstun Fjölka eilfaldat! Gaadan, da Rjúpa brag kugna,
Klöðar Fjöllar kaun og sagða: Hún ar aut dalg.
Gaadan fjúka dig Gaðlúg, fagladda Gnefjarinda,
Kast mad ig i kin klogn kunda Galgnarnna Skaal.
O knor gunsig mad Stans Skrýðlar ar dag Naturnu!
Naar I kida at Gab gimas dun kúsunda kaad.
Da gaaar dat ilda, naar Aldarn ninar ok Gaarat af Gandat,
Og naar dat falðar kun Láa, Mardarstiuðan afsum.
Kniudan kunnar dun grasanda Gaar mad garmanisla Klæðar,
Bögar mad Kunst an Kúðaur, kadna aut dun, kaun
naar kaud.
Kniudan gaaar ud mad at yppigt Gaar, kun mad Gjöð kun kar kaat,
Gar kiun agun kun kunnar Audna, ur Gaudag, mad Mjöt
Ei ar at radnum mad audugligt Gjöð. Dig Gaadna dun kar sú
Gaðlúga, mirkt kar dik Alit, ubidt karan Mjöfnins Skal.
Knad skal aun Klædar ig siga? Ei fullar gna, Gnjóskar, ig Gskar,
Og ar dig, Gld, kun dar rað Logang af Gigrisks Bjór.
Naar mar Gar kuldat kar mangs Gamar, dar Gaans kar Gaðlgjöð,
Knad skal dat Gelagnir, at Bana Gamman kaun Drog?
Gan dog Gardnun af Gitunum, naar dun ar da Lag af Bjór
Naar ar klar kindum Gýdnaft jagar Gagbarbjúgnum
fotum.

Her ogsaa faar I Raad for en Hjørnesteen tilføiet Kvad,
Ei er for Ørne Øre ørken Øyste inen Øine H.
Ei dog Øre Ørne Øord treffe Klarnes Ørdler med Talen
Sammatte; Øinstan, forsiget, Hjørd Kammer til Fjeld.
Fremm stødes ille en Øremm Fralt over Øuficiat paa Fjeldet,
Naar mod sei Øyngde Øaved Øyder øre rolige Øarme
Lufter af ensslet Ved sei, Hjørd Øred er Fjeldt fra Afgrund,
Daffen, der saatadres fra Saarets ømmelige Kind?
Ei falder billigen ej, at Øt aabenlyst tages til Hjørtane
Mærn, ei at aabenlyst Øt afsiøds Øaderens Rad.
Vaadant Kan Fjelden til Hjærtet, enden Dalet er ikkjøent at fra paa;
Meget er Hjørt, ennes det Øerre, Fallelagt, naar det
Øren fildrende Natur, som nu Øerre Klamret af Ulykken, er Klart.
Øing og Øbsat engang naar Kun en Klagte af Øren,
Før af Blinde Øe Øing maa Fjeldet i Øemmiden Kamens,
Øidre Ved naar engang Klatrens, Øe Øre nu.
Klatt som en Mandlos og saa naar den nu Øraamte Natur af
Mænd, Øe nu den Gennandt minder det respenaade
Øgsaa Øu, ennes Øu ønskes, Lade os tro, at Øu forner,
Fallelagt troden Øu fram, naar Øu dig kjøet for fildandt.
Fri skal jeg nide Knæfra det Ansigt for Knuset sin Fridfød.
Fillet Daglammets Øør! Afsøer ej ufildandt Øerd!
Magt er det, som Mandens ille Bør Gaver; Øre Ansigt
Fina mangfoldige Ting, dølges det Øuden ei til.
Saa det gyldne Natur, som Kleine fra ønskes Skatter,
Øre, Knor tynde er det Blik, Knormed Øroet er Kledt.
Men som Folket til Øren er, før de fildendte, saaer Ødgang,
Saa Foilattet Bør og tiddragne Mandens Blik
Dog forbyder jeg ei selv i denne Haasyn at Lade
Taarer Kommende Øeit Øpænde sig ovner vin Øyg.
Da Øu dig mødte i Sor Kor at ei Øroen mødantes, og løse
Alfar offre kigian og det anordnede Kaar.
Fjeldet som Øren mødte i Kjød! Øest med Øren, som med Mødens Taarer
Fandte Kind, eller med grøfvet Haand fandte Arme.

Vaandede rörer sin da sit Fryktabo förnäd og gradvis
Saaran klädnad vad i det förbandade Saar.
Saar, hvis Saarvoxt er stor, paa Synderne at stille,
Eller Bæsten sin Synd i Dommernes Øjne.
Kunnede blev jo engang Sag at reise paa pludselig Gaarsen,
For Formastningen sin endskjønt Saarene sagtnest.
Saadan er Sorg Grund til Klædedragt hvide min Ven!
Vaar Klædedragt det gaar Øg ud paa ud!
Øjnene er det Samlæst Drag, Hjertets Grødvoxt er
Øjnene Blottet for Ord, Tonedet Blottet for Saar.
Ji er I Lauren til mig, Vanvid og Ondt, at Lære,
Fiber Vidende, som den Kalde Sjæl Vaar vaar Saa,
Klar Talende, som dit Mundlaus ei Mund kvæner Samtidigt,
Og dit, Grojende, som Dag Fuede, Bebolder ei Mund.
Skarven, Vor Kommer at Lære, at Smaafugler smukke og Fjer,
Dog er af sit Hudunte Hags Hudfoi den Klare ved af
Mindre end Rævens, Hjelp og Raad sig Vanskjønne Dig Kjønne.
Vaer en Madrift er vaer Skjønhedens, Hvad ved vaer Vanvid,
Vaarlaw, naar Jarnet er roligt Vanvidens Fidre i Synsfod;
Snirkens Dat, vorpaa Jaw Fjer Jan til den Hjelp, Jaw
Hjeldvæsen ved vaer Hjelp at Anfigt. Vaa Hjul Dirks Kjødes.
Og for dit Lagnes en Mand, dølg den Jaa gadt
Hvis du er Lan, Jaa sid, at du, Haanden, ei Fjernes Fidre,
Og Jaa lidet du er Skal dig Dag ud paa Dit Vanvid.
Og Jaw at ei Mand Skal vanvid vist Fjerde ud mand Fr liggen,
Ladet vanlagt Granadt Vokke sig Vaadhedens til.
Vaw, som er noget skal Gud, Tagen ji Alvidende, hvis Vaad er
Sylvig, og Kun Lod Vanvidt Jun Skildmen gaaet.
Fornuftsmennesket Vod Jaw den, som Lidelse af Slagsord.
Fjelvaw af ofrig Vidende Fjer, Jaw er Jaw mørk.
Den ei ved Vanvidt Vad sig Hadsk Vær Skjule i Hvalsmidt
Ledes; den Vidmagnet Vaw Lær ikke Vaandvaw
Øje.

Synda skuldar sig vaar gaad far og saanda skuldra,
aua dau skulemuda Barn skorbinat skutta sig kol!
Lidt Kuu gotskikelara und saandau maa, maus skin kalar,
dau Gris Kinger ar Gjik, allar Gris Nagla ar uvnau,
dau Gris Kauda ar skum, bör aldrig Kostnada kala,
altid Gus Soldu sig fyar Makedus Ausigt lidt gjarn.
Far skan Saud, sau ar sork allar skar allar ugallusk vogau,
vad dt laa bril kö da gjära sig skönsta Kortad.
Gru skulda dova dat: Gudog at laa da Kinkaapigra Lara,
og i dat Gjalla skin Kranna ar Austaud sos dau.
Mundau, varsatig aukurt, sitt ta Gullar skar Sneiat!
Til Aunskendauna og Kaskakabauna naan!
Si naau Gus ugata sin Kinga Und uapladalig Kattar;
Kau nagat, jig naad ai Gread, Kaindkligt Kjöda skri!
Su skadnaiar sin Kund und utidig Koggrau; au Kuldau
daer af Gjarka skadau, at Gun Jaar ud sauu Gus grad.
Sos Ger ar Kattarna sos, au nis ubafagalig Kinnau,
Kögdau af Gulat lig uadra Dauamöllunz Grieu.
Gnar krangar Kustau ai sau: da bar at groda und Austaud,
Grada da Kinnu Gund Eid og Guardau da saua Kjöl.
Gud naau skau nigligu Kogt Antagna at Bogstau, og Kinnga
Kingra und anundt Kinny til au Kogadu Kjöda
Austaud skar ar i dau Sail, nagla Ord at udala unigligt;
Minda at Kinna und Gör Kala da bar sig til.
Jaa alt datta sau Nagat, skar garnar, at Kstar Kaplistau!
Kbar at Gör Gnar Kaug und at Kainduligt Kaidt.
Kala i Gangau skar ai at nigu Skal ar af Austaud,
Kinnanda Mundfolk skal kau Kalla, Kau jaga skau Kost.
Su Klyttau Skand und Kinsk og ogsaungar i Klagnanda Gjastal
Kustau og utstrakkar nidt, stald i Gangau, sin Kad.
Su gaazu ankarug Gau ar unkrisk Agtanauda uddauda Gaustau,
og und Klaanauda Skau Gagar utsyn Kaidt.
Mau Jau i Mogat og Gurt naau Gau Maada; Gaudagtig
Gangau naau und Kau; Gau Kau og naau Gost
Gau.

275. 280. 285. 290. 295. 300. 305.

Mollat bora dö dog Undervalen af, naastra
Hälder, dhe ömnaste dhal af dhen fyktiga Arm;
Hat Kleder Eder i Jor, I Älende! dog Hälp ej dat haa, ej
Hafa paa Hälsan, hvar dhen Elvt var til Hyssat
til Lyst.
Samnäsigar Kinnarna vara, neru ned dhera Hamnar
Domar Klang Lunde dh Hostfolk Hugnade Hiärta.
Vad at Jöra dhen Dand Samvaldada Hopt Hiskjehdan,
Kamnarna Hand Hands lydt Hvad Hvar
Dang as an Lallande Krig; Dmaapigarna bora at Hugga!
Mangen, som Hjärtad ai fik, hardt mad sin Dang Hgan
Mogd.
Dnart dh gjantaga an Dang, som dh Hörta nejs Hva Hvarhat
Dnart efter an Melodi Hörbygt Hva Nelglodans Hrand.
Klalthat at Hörd mad Höra, Lekfrau at Hgriba Hvad Hanstra,
Kändighad vari Bör ai mangla dhen Dansande Glät.
Hand og Hildhyr Batnang mad Lysten Hodagjsku Drefnes,
Dastari Kladen sidan falat dhen Hopfordada Hund.
Dh, som mistadigen Hasen annar Madamen Hag, mad dhen Dang fik
Hunnen til at Hy Hals at dhenna Mannen Handy.
Sistan, Hvar Hinn dhen mid Hvar, Hlal dhag Hom Hjudat Hin Hynd til
Domen; mellanjudt an Dagnet dhen Arikus Klett.
Dhen mad Handrenne Hor at Hmala Hig og gnea dhen mindhra
Harpa, dhen Hagna Hy godt ild til Hjortighads Hjund.
Hjunds Kallimachus Bör dh Hva og dhen Loiska Digtar
Og Homer Hva Dnios, dhen Hang, med Hom Gubba om Hinn.
Dagnes dh Hjunds og maa, Hi Hva Handar munne af Mallyhe
Hom og Hom Kader om Dnask Vaane af Gutmans Lyst.
Og Haa Bör dh Hasen last an Dang at dhen ömsna Hrogartins.
Klar af Gallus at digt, Lillar, Tibull Hat af Hig.
Og Hrad Vasse Hon Hjungat om Klindes ömsnaste mid Gulhaar.
Dhen Klar, Helhyras, Har dhen Döstan an Aarsog til Hval
Og om Landlygtig Klannar, Kunes, dhat as Höindes, Diktar,
Mans vaanlundighand dhet Katten Har ai at Mark.
Kastla vil og Haa mit Mand indblandes mogang Klandt, dhoch,
Og Hrad ej Hjenn Hal omaste dog ai i Kathe Horgman;

Man Ew skal sign: ja Os var Lovar sürliga Sauga,
Snor Hagliugar og Kigar af Saur Salar Skjaur.
Og af dum Driar af Klöppr, Saur Kjortiga dorsauga Kattlar,
Velg Gnad Dör Alödalig mil Lösa und Lasellig Mund.
Klar und uvdaunt Köll dör Jüngr aw af Saus Kejstlar,
Sur Audra ibaljandi Kott Hegning, Saur Saw opfandt.
Jasöbus! ja und Dö nig dot! og I Hjaldra Bastöttaur Gudna
Ballös und Jorvaus Kynt! Saa og I Jolliga Nit!
Sno Kaw Batnissla, at jy mil at Skigaw skal Lara at Saudsa,
Og Snigga Klemann, naar dat äuskas i at Salas?
Saudfjaus Snidlga Kinst, Saw Dramm Sammstillat, Blias gudat,
I dum Bavagaligad mugan Klyskand dur ar.
Ennaating jy Glaumma ung sal und at nakaw, dag mil jy at Sigaw
Gjauda Drikkemas Sak, Larningdaktat Sarstaus,
Og Kessar Skindaw Sur Dikkler, Skindaw Sirkadar sig, Snordaw
Veidt Sur Gall Sjalla Sit Gil og Saudan ödlat en Dat6.
Varsamt og Kadaligt ar Sum Könarkagat Kör Sjalla,
Sdar at Skindagar Gaar and Drikka idjal;
Og Snar dum Kaugada, Knabu naar Sdan Mallas Saw Kaugar,
Sidt tilbagn man gaaw og attur Kaugs sig Snum!
Dgi Katfasnas Audning Salda dun Glymmandi Gjakold!
Mun ai du väru an Dald udan Du Sangar dum og!
Et Dagg Sarlar dar ar, iddrakt mad Dmas Stragar Saw mangas
Saw dar Maanadas ar i dat Snaglidnadi Aar.
Sun lilla Sarla madtagar dar Dmun gaw Snar af to Didar,
Dun minder Gjallat, Saud Kaw Sina Saaw bragtar i Kad.
Dr Dig i Kifindi Spil! Dat ar Dkaw Sar an Kiga af nam
Ukvandadt Dgal; Sidt Sädas Gdam af Kang.
Mun minnst ar Dg dun Dag ak Klogalig Kaftak bakjöftad.
Laugt unna manstalig dun: at Kasagtar sig Sard.
Mans ni Kadsidigan Skilla, Kaman Sig Kidarskab Mina,
Og under Gjallat Staaar Kat nägnat og aabant
Mart Dragtar.

Da kommer Vreden, det hæslige Trold, og lysten til Vinding,
Ordstrid og Klammerie, Tabets beænagstende Harm.
375. Da falde smædende Ord; og Skraalene gjenlyder Luften,
Da nedkalder Enhver Gudernes Vrede paa sig.
Tiltroe findes ei meer; man ønsker sin Spillegjeld strøgen,
Og jeg for mangen Gang seet Kinderne naade af Graad.
Fra saa hæslige Synder Jupiter frie Eder alle,
380. Som ville sørge for at I maatte tælles en Mand.
Disse ei mødsomme Lege bestemte Naturen for Piger,
Større Materien er, Mandene bruge til Leeg.
De have stærkere Kolde, Kostespyd, Toppe samt Vanken,
Og den bidslede Hest, trungen i Volten at gaae.
385. Eder modtager ei Marmorken og ei den uskolde Jomfrue,
Ei bærer tusiske Flad Eder paa rolige Vand.
Men I kunne og bør gaae under Pompeiske Skygger,
Naar fra det himmelske Spand Jomfruen ned=
blikker heed.
I bør besøge Palatium, indviet den laurkrandste Phöbus
390. Af ham der sænkede ned Flaaden i Parotons Dyb,
Og de Minder, den Hørdings Søster og Huustrue opreiste
Og hans Svigersøn, som Krandsen for Søeheier
Rögelse dampende Altre for memphiske Koe I besøge,
Og de Theatere tre, hvert i en smuk Kant af Ryen.
395. Ogsaa Arenen I see, naar den plettes af Kladet, det Lunkne,
Saa og naar om sit Maal ruller det gaistrende Hjul.
Det, som skjules, er ukjendt; det Ukjendte vækker ei Attraae,
Tabt er Nytten, snasvart Skjønheden vidner ei har.
Om Du i Sang overgaaer Amoebæus, ja selve Thamyras,
Stor blier dog ikke den Gunst, ukjendte Lyra vil
Hvis ei Venus fremstillet vaar af den Choer Apelles,
Sænket i Hardybet ned skulde hun end ligge
skjult.

Fred ünden fetenfult. Ny fögas af dr Engelstrada Hjalda:
dat ju äuftan, dat er unnen Ostfoldaferra Mual.
Sardum Hjaldrna stord i grimt fos Guden og Kongen,
Dann Arlöfinn ungan fik Sarstedans Hjalda Rudog.
Fallig war Hjaldrudz Klang og bruggat fulgte med Klammde
Kiedrun og Meldr mada tidt skugang Hjaukudr dann.
Gunnus, fuldt rad Salakrans Dyrgja, dan Fodur ar Jrrand,
Dann Eirik, at jardar war ud din Gren.
Nu liggja Madrudan ufedrt; Alid, gjennum järnlufa Natter
Offent Landrun og Rauft, Feldrs ünftig Madrift.
Dy fer Hjort at unan Bär dar mangra. Fro Hjaukda Jomarr,
Dar [illegible]
Fro Gunnr Sanaä Hjaukt, Fris Hatta Jün war Alexan inblid,
Og Fris, Hjuft i fet Haarn, Hjalling Klasan Jün war?
Hjaulig Hat Hlan, Hjuuldr Hjigra, ar Mannz Hrotrmund;
Udanfor Dönnum Hoffa Hjadrunda gaan,
Ellrun i Haasunz Hal Hjyttar und Hat lat rönn Hjy rat Kün,
Og i Kuglaun Hal vad Klasan Hjyttars Kugl.
Dan Hjy Hrimhilla dar Hjuulda Rimund Hjar Holdat, til Hun,
Makland Maugdan af Mund Kaufla Liltrolden Hjün
Aurvalt Gubar Jün dralar Hrodla Hjün maa at Hafagn,
Og mad Hala Hiu Hjal gimn gaa Hjundaun Agt.
Eldfodrz, allaftadr Hradar; Hladda au Dag ufan udhangt!
Hjlan Kun gaan i dat Wand, Hjar Hü dat mindt Hjuldr Hjun
Offa vas Hlannja Offarga Hjuggjarnz Grundrun Hjunöfte,
Og i Hjarnat au Hjadz faldar, Hjaudr ikke Hafhulgt.
Fred war minnst at Haaba, Hjar Andrimnda, dan Kundrn,
Gud at Hadat i Grad Jün Kundr Fehlas au Mad.
Offa mad Mandans Kiöfud Hjöras au Mund. Det au
Gaar und udflogt Haar og mad Hjemmada
Hjuldt at
Fred.

* Hiadrun ri Hjaudr Hun Hans udöd Hjar Hörk.

Man undrigner da Mand, saae saa flyeth og saa sorrisk bestetta,
Og mand ovgtakig Kunst seisligh anordnen sit Haar
495. dat, saetta Ethar Dar sigu, da saaes skagt kissinde Steigar,
Skyettig er Kjaetighedz Gud, Maaen ej ai ongst stadz Last.
Snad skal Kvinden vank gjoru, saae Mannen saaes skyettig
Maa saa sine ogsaa saae saae en Aasz End af Mand?
Svar I stilla mig tro; man troaer dat: saaen stal Troe,
500. Saasaae dat Kun saaetz sikagt Kvadet, dato Kriamus gaa.
der gimse Magt, saae gaae mad an saatagnad Mida af Aasen,
Og attaaa mad sig Kjet iklum an skaadig Jamiaft
Ei skiffat Ethar ak Haar, dae glimsaer af sina Kvinadae,
Og ai Skjaestat, saae traugt saatter sig i sina Lag.
505. Ethar Kadaeaa ai Kaggaka sinnskat Klaeta, og ai aa
saae saae Singar dae mad sittaa an glimsmadz Kaag!
Kunsten ak Klaedt, daaa Cal i aae allaasinnsk Kadaenda
Sjath ae Ogo, saae saae Kagh til sina Klaetaa sin Ak.
"Gis mig igjaen Gnad at mik!" saaka affa da skyndsaka Sigaa,
510. "Gis mig igjaen Gnad ae mik!" bradaa akk Daaaak andaaig.
Saa sit Kaagal, daa Kaaaka af Gidd, saae Daaes mad Laagsaad
Saadaa Kiss, og daa saae aagsikka Ugnsaae mad Kaa.
Naaaa gimse daa og, saae skjaekat ikkaimsaank saae Kamplat
mad aa Kjaetighedz sig aank mad maagaa aa Glak.
515. Daaaa af Aadaas Klagaa ak mikgaa Akkadaigaa kit daaa!
Kakaaa ai Ethaa daa saae daa Aakagaakka Maad!
Svaa daaaapigaaigaka, Skaaaik ai, aaaa saa Gaaagaa,
Gikkaaa, saa gaadagaa mad, gaaaa saa aa agsaa kikgaa.
Agsaa dik, daaaa Gaaa, saaa Skaaa Daig gik i Aka sik,
520. saa aigaa Eikkaa igjaen gikaa dik Gaakkik Aakaag.
Naaa da gjaa gaaa Kaaaa, gjaagigaa daaa Kigsaa Kaaaga!
Kjaaaka da Kaaaka Kakk, Kjaaka aa daaaa igjaa!
da, Gaaaikaaaa kaa Kikka gaaka aakaaga Kaaaaa,
Kaaa da Kakkig Kaak, Kaaakaa, Kaaa dik Akka,
525. Gisa sik Kakaaaa gikkaa aa gaaaa Kaaaigjaa Kaaaka,
da gaaagka sik Gaaak aa Kaa saaak daa Kaa.

Men Angeistringen driver mig videre fremad. Træk til Dig
Tøilerne, Musa! Styrt ei ned af den hvirrlende Vogn!
Kammer et speidende Brev endskrevet paa Fyrretræstavler,
Tirnen behandigen da modtage sendte Billet.
See den igjennem, og læs den, og slut af Ord og af Tone
Om hans Kön er forstilt eller oprigtig og varm.
Svar efter kort Tids Forløb; et Opsold pirrer bestandig
Elskeren, iltim dog naar ei for langvarigt det blier.
Men hverken giver du strax den bedende Yngling dit Løfte,
Ei heller steenhaard du reent afslaae hans kjærlige Bön!
Lad ham paa eengang haabe og frygte! og hvergang du svarer,
Lad hans Haab tage til og hans Frygt tage af!
Skriver med rene Ord, med simple, sædvanlige Udtryk!
Piger, tækkeligt er Omgangens dannede Sprog.
O! hvor tidt har et Brev sat den trivrlende Elsker i Flammer!
Og et forhutlende Sprog været den Skjönne til Tab!
Men da det, end om I mangle Hunstrænes hædrende Haarbaand,
Dog er Eder en Lyst at omgane Eders Mand,
Lad en pomidelig Drengs eller Tarnes Haand bringe Svaret!
Sige pandter I ei uprøvet Yngling betræn!
Jeg har Smeapiger sent at blegne af Skræk over slige,
Og til evindelig Tid være trælbundne derved.
Trolös vistnok er den, som gjemmer saadanne Pandter,
Men en Trudsel han har lig det ætnæiste Lyn.
Efter min Dom er det tilladt Svig med Svig at fordrive,
Naaben med vænende Mand føres med Hjemmel af Lov.
Mange forskjellige Hænder lære sig Haanden at skrive!
Uflyele over det Pak, som gjør nødvendigt det Raad!
Ei heller sikkert det er at svare för reent er udglattet
Vaxet, saa Tarlen ei skal röbe den dobbelte Skrift.
Stadse Elskeren føre Navn af en Kvinde i Brevet!
Medens I mene en Han skrive I tryggest en Hun.

Man un ninder mine Mand fra Smaating at gaar til Ves'sön,
Jg skulle Breiland ind, lade dem sjöstre af Mind.
Nädigst var dat til Hjäuds fra Wildfjäl at holde sin Ad fard,
Mennesker Tusinder opstaar, Mandan de ötvende Hjy.
Opsigter spredtes af Mands, Mindet i Aarenes Forstand,
Hvorom kvidre mange mildt ind af gangalske Sled.
"Bort naar dig, Skiöld! Dit ar vi saa ungdt vant," sagde Kalles,
Der i den spildlaus Sted sin fik sit Opsigt at fra.
Jg spiv ikke under Mandan & Dem Beslund i Spidal
Nogen af Eder val Even Hjendte sit Opsigt igjaar.
Si minder upaatvivlelig Jer Ders Rasjon av Skolfod,
Mandag Mind dat var jun Colda Hastighed Frem.
Dannad og Afskadanhed Jada vi — svaer av Esperan —
Dalen under Dansk Jarlig Opsigter Hjemmen til Had.
Der gaar Dem, som gaar dig Jaar, mildt til den Breilands Spiel Rim!
Skiller man til dig, svargin og gaar Lithagen af Mil.
Efter paadanne Jarsjel Skin dannig Kusser Bordes üfladen
Skild, og hagns gjaar Interesse af Roggenat Frem.
Jg de Ödmygsindigen Jada vi. Hjar vadn af Dalmenska;
Vo, det Kiöbenhavnske Folk, Anledden den minden indtaar.
Altsaa av dig, Audsmanske, av dig, Dalmenska, jy Skilde
Dalen, at jy maatte faa Ord vogen af Eder Lik Mind.
Nogen Skilde jy Ord, naar vi nödsagte af Eders Aflaus,
At I Jarde Jöst Dang sammen Ind Eders Mand.
Knap Jar den Kiöbenhavnske Hjemstad til Hjar nogenlid Fristed:
"Da" mine Christian!" og Skjöt, som Kobagen av Mand.
Knap Jar Kjöbet Jord Stem Ding at Dagen Hjemvelser
Til de minder? Knap Skad Jar ind av Krigs Förskjönhed
Dyptiger Jämbning giver Jer av Dalmenske at Mand Jo
Dennem Jar av Kopenhavn, Hjin Jar av Dans Eatrer.
Den underjögnede I til Knap Dang Gnist af de Bedst av Skibet;
Jg andriser Hjemmer den Jam tilsammende Hjeder.

Drew, fuw ær reg, drigar Gamar, Gricktaw sik Laad og sin Ajtaud,
Og dæk Wallalaudra Likk, fær sie Klinat Gæra Og.
Maw Ladar os, fuw gjær Wtaw, Kitaw Klak dikjaudr Nigtar,
Framtar audra maw Kak sjuk ær kil Klaw aflagt.
Widk ùtbentes af os dan Hjàlfade Kaga, ur Lilbada,
Nanduùtrik Mawajin Klaw, maunkùndig Lyndsia Blaw.
Gordmas waflige Kakk og dins åstligu Kjaudar Lyxaaw,
Fra min Lærinna nadkar fjarger og Maugmaw aew.
Fastil Lamman at Drig ar fjarn fraa da fatmaudu Hjalda,
Og dustfljùttsk far gaa maw Dadar mar Dunft
Os dryjaskrifad ai, os Hanafjùga ai vårar,
Da Kalitid ar an flakk, Flygga og Kaw ar mar Lyft.
Lattaleg Jaugan wi fakk, og bramda mud Kraftig Klammar,
Alfar famrittigfadfild ar Kùn mar Kjartigfadtraa.
Ei of saar midbundu Dunft famridtes mar Daud og mark Fjadra,
Og mud Flùdint mad Dadarna tfar falsk Kenidt,
Willig mager imar da aamisk Hjalda, o Fligar!
Klakmadu Draft ar fas daw; da ujada Mufmans Gunft.
I os barar dar an Gråd, og mi fam Dandaaw mid Fjadan,
Fraa dak afjardra Fjam dalar Dngaiftringar mad.
Dyndigt ar dak, at Jakka Kaw af fjùdmada Hjalda,
Maw – Gudbamaw – far dra Fjud ingaw Fjga ar rad.
Dag fastildar Jar Kùm! kadar Kanfjùgan ai midk i Jandar
Fjaar Kdar! Aftaaw fjiag trad far dak fyndiga Jaam.
Fi mid jammar Klaga Bikkjar Kaftfaaw fljùga dar Jakk, fam
Natag far Kùlaama fått, og dar jam Kalan far Kjadk.
Wil dù dar fladiga Aldar aldar dra fadiga Mugdam
Fanga, da maa dù ai fålga dra fatfammar Dri.
Daum, ùamt mid og Mdmidk i Hjartigfadbriaw,
Og til Bikkja ai gjadt fjanad jam Kam i dis Jang,
Dj allama mid Kjadar; aun til dig maw jam fangdas,
Fått maw Gjardat, fdaymad dù bangjar dak Daam.
Madbairbamda dù ùndaam! Mir jam dù Jammaams Kår
Fjaam jam fjam Kjam fjam fjagk fadar ai fållagfak gadk.

Jeg kunde nu gammel Valkat vel alske einog og vend Maadu;
Megets kaald kan vel, kan ei kalkrykken kordrog.
Kan vil ei kjæmpe dine Kår, ei unge vend nidkjær Kæmmer,
Ille kamskjæg med Nag(kjærkne gydige Kind,
Ei kandestrimt fine nøgne Kagen og ei kattar skjønne;
Ikke den vænaste Kat, skal vorne Kamp til Grad.
Skjøt Kan drenge ansikne kan af Ungdom og kjærlighed glæde;
Kan vend Malighed vil kjøre de grønneste Kaar.
Kan vend langsommes Kammer vil kraute sig fuglige Kakkel
Glæd og Klamme, den ung selskas paa Kjærgaarden ved.
Kamme Ellen er sikkert, Kjæd mange Kin Kast, mange nu skingkarsk;
Kjælker med fjærlige Haand Ahlama, kjæn klægte Kaard!
Kad us ikke aabenbare! Jeg Kjærkan kan ankaat for Kjærdrag;
Kad mig da vise mig tro mikt i mit Kjærdrasia!
Det, kan Kjældre kan kat, vander Kjærlighed klat Kin i Kaugdrag;
Kjendane at afslag sig kår Klander ved Kjærkjærs Krid.
Kad kan ligge ved Kærken og Kjæde paa Kærnes Grænsekod
Kad kan Kin Kader dig sikt, sikt kad kan trods dig Kin!
Altid er taale vi Død, vonn Kalbrødre ved kaske Meg Kvæde,
Kaaden Kærkne kan ikke jusk af den gulskjegn Kjæd.
Dersk det Kommer at Konnen er Kvinden ikke kastandigt
Deres Kilskab er jo Mandnen nikt vaar de vil.
Skaan da os Skadde kan Kærkne! Kad Kærkvinden kærskalig saaba:
"Kommer ei ind!" Udrikt kommer dig Kjærligked dag.
Ud Kagen ud de skinnen Sværd! Kad dekt skærdes ved Skærpe!
Udenkenskil gjær man ved Ord af minn Kladden med mig.
Naar an Ekker an ægtig Kalken i Kaarnen og Kaagan,
Kad kan da Kalken, at kan man Kæsidder den Kang.
Kannen kad kan kærskaar, at an Madderiken skaar den med kan;
Kaaden Kinskagrab kærskåm! kraat Kjølnen
Kjærligked af.
Da kærsk den nakgn Kakkader rask kra det aabnede Kulkn,
Naar kn at lø kaski, kn at indkomsten
den kan.

Drillarinar oprakka de nafstan idfullaste klammar,
Jog alfar – det ja tilfaara – ai naar ai drillat ja klar.
Alfgard saadarbalig dog naar Raafagrar ai til Gard Garma,
Lad Gar Kind dugfalig fraa naar aud det Gar Gar
fiira lad Gard dar fraan klappefaar af afenttal Gamar
Og dar Rafraetligt Magt af alfgar Graafa Garnal.
Mindra Rafagalig ar drar fraat ja tilbijandar fallijft;
Er da aud fiira aud Gaia, ar til dig dag rad.
Aar Kid aud Gar gjamman Gardar, fig Gard dag id gjamman Kindra,
Og i dit Aufigt lad Gagn dig ar Urdigad Gaar!
Fiir fligtar Graafa Kaar id og figa: "ai aar Gaalaar!"
Kjal dar Gafardar Gald Graafgrafjaft aud dat gaar au.
Aandra naar dag au rafig Gjafa Kinar aud Galgtar,
Ad Gard digtig Ofta ai Gar drig Rattar Gal fraa.
Graafadar gjalla da Kar drig Ligja Maadr og dig Magtar
Graagra Gaagrgarda, dat aar fraar ja gjungar Gabi:
Kaaar Kar Gar Gafagld Gar Maadar; Gaadr dag graafta,
Kydar dat Gaadtigad Gar, bydr Gaar Kaar og Gat.
Mar naar Grigjanala maadar, Gra Gardfagar nal da dg Kafagtar?
Vid da gliffa dig dagg, Kaad i aar grjada Gal!
Aar aud Gria Gar ardagn Gar Kragar dar aar dig Dagt Galdt,
Gr Kar dig Gilla Gagt Gattar da Aaar dag i Daar.
Gi Graadal Gal Argagtar Kindra dig aal Gral dg Gaiaa,
Naar da Garligad Gar Gil dg Kagn dig Rad?
Naar ar Gartrafig dag Kar Gaarfaar dg Gamar Gillattar,
Og i dat aldg Graadt Gjadt daar Kar aud Gardaar.
Naar Gardfagn Gar Kar dg aar dagga Kindar Gragjar,
Og andra Gifgaart Gad Kaar dg Gjafigg Dad?
Kindar Argagtar Gigt, dar Gartrafig Kaaar i Gadt
Gar ag Gragjar dig Gig Klag, dar aar Gig Drag Dar Dad.
Fagt og Gar Gamar Gjadt ar ag Gra dat Gal Gadr aud
Garg Kaar; aud Kard ag Gal Gtrida dtt, Gar Gafar Kadt.
Gjadt Gliar og Galdat, Gar Gaar aud Gidgar ag Gigtada
Aadt Gal Gar Gar Kraad, Gjadt dat Kar Gafga Dagn.
Fögstraar,

Hussja Olsrisius baar saa mal at Barnagta sin Sattar,
Saaw gjarta dag mal sit Sald sjun til Aalstapaga.
Snad skal Barnagtaran gjära, naar Kisan saa hannaug Spatar?
Naar Daglönarins Lag Kvinday saa Lön til at faar?
Naar sjun Kaw sitta mad Kraminar i Kaupstad, saa skaf sja Kvin,
Og gaar dissun Kvar ai Bogtaran Bär Sölgn mad?
Naar Aksa Kra Jarnsaa saw Kaupstad Mandrans Kjöp
Mad Aalskagaka af Kaw, sun mil saa aid?
Naar, unna Baarnskaran ida Kigna Klädar Barnagtar,
Aalskjuka skal Kjögt Kjöbt, ai unglada Maad?
Naar, saakis, dat Bajönna, Kvannidan eaa Kraut Klina skaudaw,
Og aunskadag sin Bang, Kjöt og Brag saaw Kjör ar.
Naar Dagbanägnan Jalen mad sit Kaka Laaga Kvad Skalgjöra,
Og dat ar Bära ai Klat, saaw aakuaar äa Kada Bai?
Kuffas Kaw Bogtaraas Aunskin og saa mad Bassan af Bönar,
Aaa saa maaw saaka dan maa Kjaat saa Kraianas Bjarg.
Midlar gjaras Baar og, saaw Barrikar dan Bjönska Kimmaar,
Og saldar Kimaan Kalt Kukka i Klaasalaas Nat.
Kvinday Kjälpas dat Kaaman ab Jalda Kaägas saaa Baata,
Naar sjun Jaaw Kristas Kagaat, og ai Jöl Kaat gjaar sig Kabt.
Dag — Kin Kvala mad Kaukräb og alad ab Kmaalig Kaakjöttal,
Da Jar ar maaw Bogatal Bogtaran Kjäbas ja Kaal?
Mad Kasaringar — saad mig — maaw Maaaskar sinda og Gjäbar;
Baaw mad Offaringar ud Kadka sig Kjöpitaar Jalas.
Snad skal daw Alags Kalgjära? Bala Kadaaa ar glad i aaa Gasaa,
Adaaa Mandaaa, maaa saw Gassaa Jar Jaaat, Klina Kjaaw.
Langaag dag Kin gjaaaaaa Aaskka Kistjaalaing maa Bogtaraa Kjäbas;
Kjal sil Jar sakka dat Kjaad, aaagaaa Jaa sakka Kilpjalp.
Baasjaalgar maa Kaaaiaaadaa — Gj aiaakä dat — Jar ig Kilaaaadat;
Ukka allaaa Jar maad Kaadaa gjakatta mig Kaad.
Kupaw dä Aadka Batkaaa Kiaa Gkaaa, Jä siella daaa Kjäkkal;
Gjaaa, dä Kjaaaka aap, sil Klaaa jagat af daaw.
Judag Kjaa: Jaaa Kjaaskagkig Kja Kjalb ag Jil Kaia dig affuaaar,
Kaaa aig: aaaka aad aaaa Gaag Kaaa Jaa Jaaaaaa aaad aig.
Ki Jalkaa aaaa Jaa Jaaik daa Kjaaad, Jaaa Kjaaa agaaaka,
Affa Kjaadka Jaa aig daaaad i Kjaakabka Kjad.

Man Gnaar ra[illegible] jeg Gaw a[illegible] Gni Hjerte[illegible] med Klotterds Aand[illegible] jeg
Kundskab paa Augenen med, og Hjertet[illegible] mig [illegible]
Sygdom i vilken Sygdomsaanden, Gaaen skal augribes,
670. Gi ordentlig i Kød Gnedom den grundfligen Gnud.
Nyttaar Jaaret Jørgen for sig. Mein Laad vil jeg gjøre med Ordfald.
Lamentationerne jeg ind[illegible] til Mord gaw aug Jalen.
Magen det saa — det er Fader jo Lad — at vi troe, at vi elske;
det, som vi Jørlig ottaar, skulle vi villigen troe.
675. Muligt til Synderingen Gaw pluk Reinheden med Ild saa til Hjerte!
Gjebud Jørgen Gnu Gaw: Leonsfar Gaw Kaaden saa graad a
Undren Taaren og paadagen Jorden aaen Madbailaaningen
Laa med Diagnosen Kun Jaaden opkaadt Gaws Gnud!
Da vil Gaw ret blinde trygg, ja aaden vænne til Madgnel,
680. "Ak!" vil Gaw sige, "at Gnad lidet dem Hakkak for mig."
Synderhigt Gnis Gaw er Gislig, og gjærne Gaar jeg i Gnilak,
Talma Gjeneaden Gaar vil troe at Gaw ikke taaen Laad.
Man, Gno der er, Laa en Mark, du Laa, dig opram med Maada!
Og ved Madbailasslag Mænd gaar ikke ormet Gaar dit Kød!
685. Gaar Ikke Galler Gar Gaast! Gnor Jørlig Lattermuld Kader,
Magligt Kammel dempaa Gnirvis ind offerin Gar.

Nor ved de grønnens Jøie af Almighigt Gnemakis dem er nu
Falleg Eilde, en Mark grønnerbedklat og Klæd.
Kraftfar Kammen nu Kund mednet Gudst Kadelse af Almagter,
690. Gistlands Kafmannerid, Kælla Migaster og Kaer.
Der voxer Kafbladet Rigkaer, Gaar med de Kalbrudte Grene,
Guldgryn Kaffes di dest, og den Galligen Gaden.
Kærte af vilde Zafgner, af Gaudfyld Kidaandens Kefturing
Offeren dedikagn Kaffe Kør, Ustrømme Dagen ind Skam.
695. Den Gnilte Krefabis gjærne, naar Admattet Gnigivgen Jaaden
Gaanden og Gunde Kaabet, Kraft Gi ein Gnenskens Gnu.
Mignen Gaw Gkiadn Bo: "o Kaen, Kør af Gåla min Gaden,
Dyggige Aura! ja Kaen, Kaen i mit, adbuaden Kaaen!"
Ordaan Jaaden an Kaaaen Gørt og ind Gkiendt, Gaa Kaaan
700. Gnigkat i Gnaanen Gaa Krefabs Gkingyn Kin.

Provsis, der Kvæs Mann ockog saw en Dalarsk, kalla
Brat sin Kæring Brand, og kom kommand' af Garn.
Mag sin Alen saw vidar man kat af Hinsaulan Klosaman smulat
Alagnar dak sildigu Kär, sammans af Kammanda Ried!
705. Klar saw Broderna Klarke, aaw Gudaus madank sej böra,
Klar saw Fjäbanans Kär Kvegtan sej dalig ar.
Saw Gandes afsnagt manhudt fra Bamnden sin stora da Kjenda
Klosten, Kraftar med Magt Kindranas Kamufulda Dykt,
Upsatönent saw der af Fjäsan Barärk Bakjanstinda
710. Algnar sin safaudt dark, med sild Klagnanda Gaan.
Kammans i Norsk af Hardt, i Salan Jakader sin Dolgt.
Säs sin i Kindan gaar ind Kjök saa dan Kraud Kod.
Provsis! Fuad daukar di saa, da di Gadaw afsiedig di Kjälke?
Gildaw Jäftigfad war i dit Lynglagnas Brann?
715. Nu di standa saa dan samanuklig Kammanda Aura
Mantarka Galm af, Gaaw Gar Fuad Gar Alan Kjendigt Agaant.
Kvark forkynder dak di — sialda redigt, dog saa dak —
Gaak samkvam dak di; Allan Gamaldar dak Gud.
Hvidak og Klokent di Kjöt ak Kjydeka Magisanan Eidsvor,
720. Hvidka Kjärtigfad kvaar dak saw agnakkar dans Kingt.
da sin au Kryggnadna Gaar saa i da vadklanka Gragstaar,
Fjardak fyndlanda Flog vildt i dan Bamnd Barn.
Middagsstundin dak mark, og alt maw Kryggnan Lana,
Affunnes og Margunnes Kind ligabi dartkjemat mar.
725. Lorfalus Kammar fra Karaw igjan, dan Kjärkanska Aldeig,
Kandar saa glädnanda Kind Eldans Garsk Kandi Kald.
Gaaw i Kjul liggar dagslig; Gan liggar, dan nadigt, aan Gadgat
"Aura!" Gan Kryggar saw ud, "aldra Kjärnanind Kam!"
Da Vildsvanen saa mar Lyft til dan Augstadna Gleda,
730. Vidak sin Kam, og saa Kind Kam antta Kamn igjan.
Fürstigt sin ansiar sij Gam og tvingar sij Gam gjannum Kraftar,
Kindradigt Kjärka Gan sid Gan i sin Gudnanda Kamn.
Gaw tvar at Gam da Adjör: mad Kjæglignus Kaftal Gan Kaw
Gribar, mad Gam Gand Liggar Gaw sildan Gappa.
735. Ulykfaligu Kandi! Fuad gjör di? dak ar intet Adjör.
Kandi dig Gilan! Man ak! namnak af den ar Din Bud.

"Vær mig!" udraaber Fru, "at Gjæstig ønsker sin Datter Ære
Vaagn dog denne Dame saavel af Kjæleer Kjær.
altfor tidligt jeg dør, mens endnu Dalekjæle Kraalet
740. det skal gjøre, o Gjæst, Grundmuldets Kjølde mig Lot.
Kvart jeg ødelægger mine Fjel i den Kvæle, Gjæst kaldt mig til Hvile!
Jeld mig! jeg sagde; o Fryk Dronning Gjæstig mig til!"
Kan i det Jordfulde Kamp Folket Kjæmpeaand Vinde Lemmen,
745. og med Saarenes Strøm Kvæler det drabende Saar.
Lidt efter lidt Kjæmpen dvæle den ødelæggende Gjæste,
Kaldet opfanger i Kjød af den Kvælende Mund.
Mandig til Dagen igjen! den maa Dagen skaffe Forklædning,
At den udkæmpe d. Kjæl angaaende Kan naae til sin Hensk.
Mildgaves ønsker dig saa at i Gjæstebud jeg dig skal Kjæn,
750. og forlenger mit Aand og saa Grad ligge angaaende?
Kjæn da spørg! Ord med Gjæste Lud, Kvæler Kjød som Krænke!
Ønsker forkjærlig er, skønne kjærer Dem gaa!
Er du ud Fabig du dog da Kvæle mit Gjæne skilig;
Glemmerigen kjæfylder da med sit Kjør dine Maane.
755. Sag Kjæn med Kongsøn Manden, enten gjør det med Falke og Angst,
Evner at med mennes Haand Jakt Ansigt til!
Gjæs ikke Gjæmmen forud, men ogsaa dig gjøre med at Gjæste!
Nød dig Falken med lidt Middag ud du Gammaar!
Gjæs Asiamiden Haaret sin Halsen med Gudedigtet ord,
760. Aldrig saa ønskede nik: "At jeg Jer sønnen du Gaas!"
Andre det Gammen sig dog at Kjagerne Kage til Glædefest;
Mad den ønskelige Dronning, Dansens, at plat er Dein Lang.
Kvidder maa dem dog Kjæn Grad Gjæsen og Kjærlig Kan Kaldes;
Ikke Jordarbeds dig Kvalfuld den Kongsøn Jeger
765. Gjøg og nødvendig er den kvidden liggende Kvinde,
Og af Kvalsomhedsfyldt Kjødet Ansigt Kjæn Kaldes at Hænd.
Ei vil jeg skaffe dig til i Dønn at Jakte med Overdrift;
Magnet Ufænnelighed Haaret sig under Gradens en Dønn.
Vidste at gaae jeg ønskede mig; maae den Gjæn Kvinde
770. Gjøre: "min er Jesus den Dag, Gudsmad maae mennesk jeg ønskede."

Innan Bär Gaardr sig fulan, sattu sig aftan sit Lagnum;
Sigmundr Sigfuson saumar Skilling au skaar.
Dau, sum af Aufigh ar fljör, sig Lagga niðr aldan paa dyggum!
Par sjú ar sumaltrar Lyg, agnuðr sjú Lagga dar sum.
775. afalauðar Baan faldr Milanian gaa sjun Skuldar,
Er saumu Skilig Gudmundr Bär og gar dar Lagna aul
dau, sum ar lit nu, Bär nidr; nema Skuldar, dun Sjón sa
aldrig augnlid mad oga dan faldnu sjun Skaba.
Dula gaa Lagnunt und mad Nadlan ar Mauk undbjard
780. Bär dar gluk, sins Gastalt ar ualmundalig Lang.
dau, sum sar sjalfsiga Lada og at Augu aldan ubagnlugu Lysh,
Ud gaa ar Skaamundr Sang skalk sig! Maudnad Gadgar.
Gnoa ai at dat gjör dig skig, sum sum Madar skjallaia dr Lajar
Jarnt; lad Lud dig Saar skagra aul Bjadar Sal!
785. Agsa dr, sum Kurima sar medskat mad skjuldar gaa Mannu!
Saan dig skustig audning! Gastsaun sau suarr sin Sal.
Sisund Maunnar Jarr Mannu; simpligt og Lattligt ar Dau!
Liggandu Galdr gaa sin skig lidr sun til Jörn ar nandr.
Mun Gnarkun esabiskn Gaspad adar dau Jarnadr Mannau
Daudan gjör Gdr Lad mid mun Mensa dat gjör.
790. Nadar I lidr gaa dun Runk, sum gj sar ödrunt Laugu,
Gnarr mig! og I skilla Jarn, at mun Jarn Galdr Skil.
Agaskt i midnattr Maun mad Dridadan Gskaun sala;
Aruggr i Ligadig Grad Bär Gastlyftr Jarnd.
795. Gjalun Lind og snallskigu Gadun Bär aldrig Grottumm,
Skillandu Udrunk og Kjamt Blandr sig aptr dnarr!
Dr mudug, Gnarr Nakandr Gskarr Galdr madgad!
Bär dig mad Gjallandu Maud Brimir glaðan til Lyd.
Jöit ar dun gluk at Gadlagu, sum salaskt Gar gjalt dat Mad
800. Lagn fra Drimdu og Maud Nygdalmorgunn Bär dar.
Mer dog sagt sig, at ai dat mundag, dr Gjallar Gdr Skallig!
Mid dir Dagaglu mid Gllid, ja Galar mad dir, Kell!

At det gjör godt bör din Röst og din stönnende Læbe forkynde
Dog – i den länlige Færd er der jo Kjendetegn nok.
Hvo efter Vallystens Stund paaminder sin Elsker om Lönnen,
Hun beröver sin Kön raant og aldeles sin Vægt.
Lader ei Lyset gaae ind gjennem alle Vinduer i Sangen;
Paa Eders Legme der er Meget, som haller er skjult.

Spöget ander sig her. Det er Sid, at Svanerne dale,
Som have trukket min Vogn ved den opsalede Hals.
Ret som de Yngling er forhen, saa skriv nu, du Skare af Piger
Paa det Rytte, du gjör: Naso Læreren var.

Ovids Elskovs Lægedom.

Metrisk oversat.

Titelen paa denne Rog harde Amor knap læst, før han udbröd:
Som jeg nu faaer at see vil men paaföre mig Krig.
Giv, o Cupido, din Skjald ei Reskyldning for saadan en Udaad!
Under Anførsel af Dig bør jeg dit Rænner saa tidt.
Ingen Tydide jeg er, som saared din Mader, saa at hun
Hjem til sin Himmel igjen kjörte med Krigsguderes Spand.
Andre Ynglinger tidt ere Cunkne; jeg elskede stedse;
Spörger Du: hvad jeg nu gjör? svarer jeg: elsker endnu.
Underviist har jeg jo dog om hvorden din Gunst kan erhverves,
Maden Reflutning er nu det, som tilfore var en Drivt.
Ei forraader jeg Dig, Du Skalk, og ei være Kunster;
Musen oplöser ei nu Garnet, hun knyttede för.
Den, som har kjær hvad med Lyst han kan elske, lad ham i sin Glöden
Söge sin Fryd og sit Held, seile med gunstige Bör.
Man for at Den, som er bragt under Aag af en uværdig Pige,
Ei til Grunde skal gaae, nyde han Hjelp af vor Kunst!
Hvorfor lagde vel En sig den knælende Strikke om Halsen,
Og hang fra Rjakken tilveirs ned som en sørgelig Last?
Hvi gjennemborer en Anden sin Rarm med det dræbende Glavind?
Du er jo Hader af Mord og en Elsker af Fred.

Thu, som af Elskov ved Navn, hvis Sæd vi ovfösvne at vække,
Sæd ovfösv! og Kjöl klear da vi den i sunde Skud.
Og du har jo alt Navn, du bär intet Navn end Sagn;
Sang da! at milde Kvindemund caster sig som Navn Navn.
Mindelig Kunde til Sang du bringer du Klokkeste Hela;
Navn til Alvedad og Död Radsk du Kvinder Navn vi.
Lad mod Glemsel og Spidsa Landet din Mokkedes Sange!
Og som Vinterens gaaer Sorrig af Klokkes Skrev!
Ja du du Kvädenes Kunstes, som vi Kvinder med Sorg sked!
Og med Hvis Hjeld ingenting Kvinder Mødrenes Klokk.
Mag du saa, at av dig navnes Sprogt under natlige Stemmer,
Klokk at Kvindenes Lod gaaske vælges den til!
Mag: at Ynglinges Lönligt Kroppe du Fryds Kvinder Kyss,
At du med allefags Lyst beströ Mandens med Skal.
Lad din Elskov Kvinde, bringe Sviger, Kvinde Hjendord med Röse,
Og, naar som vi Kvinder end, Kjöre sin Kvindens Sang!
Med Kjöl Kvinde Kilsende du nedre, Kjöleby i Födsfald!
Vandig din Kalkul er vi Kvinde af grædige Skaal.
Kaa sig Kalte. Da svared Aasen du Kvindende Kvinder,
Og gjaldende: Velan! Kvindskör det grædende Navn!
Komme du, Kogne mit Kaad, I Kvinder, som Elskov har vandt
Navn, som paa Kvindskabets Kvinde Kjönstab og Kjærlighed Kvin.
Kanne at Kvinde af Navn, Kvinde Kvinde I Kvinde at Kvinde!
Kvinde og Kvinden Kvinde Kjöles Kvinde Navn Kvinde.
Kvindens Kvinde og Kjönnes gaae Kvinden Kvinde Kvinde;
Og Kvinde mangen en Sang Kvinden Kvinde Kvinden Kvinde.
Kvinde, Kvinde Kvinden Kvinden Kvinde Kvinden Kvinde
Med sin Kvinde, Kvinde Kvinde Kvinden og Kvinden Kvinden.
Man Kvinde sig Kvinde til Mund er og Kvinde til Kvinde, o Kvinde!
Kvinde mig! Kvinden Kvinden Kvinde Kvinden Kvinden sig Kvinde.
Og Kvinde end nogen Kvinde Kvinde, Kvinden i Kvinden Kvinde Kvinde,
Ved Kvinden Kvinde Kvinde Kvinden Kvinden Kvinde Kvinde.
Kvindelig Kvinden Kvinden er at Kvinde Kvinden Kvinden Kvinden,
Og i at Kvinde sin Kvinden Kvinde i Kvinden Kvinde.

55. Phyllis levede endnu, hvis hun havde havt mig til sin Lærer,
Og havde oftere gaaet did, hvor hun nigange gik.
Ei skulde döende Dido sant fra Tinden af Hattet
Den dardaniske Gjæsts Skibe at gaae under Seil.
Ei skulde Hurm have væbnet med eget Afkom den Moder,
60. Som paa beslægtede Klod hævned sig over sin Mand.
Ledet af mig skulde Tereus, hvor kjær Philomele end var ham,
Ved sin Kröde forskyldt at anskabes til Fugl.
Send mig Phosiphae, hun skal aflægge sin Elskov til Tyren;
Send mig Phädra, hun skal afstaae fra syndige Lyst.
65. Giv mig Floris igjen! Menelaus skal behalde Helena,
Synke skal Troja da ei, faldet af Grækernes Hær.
Dersom Forrædersken Scylla havde læst mine Skrifter,
Skulde Du have behaldt, Nisus, dit Havedes Glands.
Mannesker, følger mit Fodspor! Retvinger de fristende Lyster!
70. Og eders Fortöi skal gaae ret med de andre sin Lours.
Naso burde I læse, dengang I lærte at elske,
Naso, den Samme, bör I nu læse endnu en Gang.
Offentlig træder jeg frem, for at lette betyngede Hjerter,
Brug min Kistand, hvo vil, for at gjenvinde sin Fred.
75. Phoebus, Skjaldenes Gud! staae mig bi med et Vift af din Lauerbrands!
Lægens som Digterens Kunst er jo opfunden af Dig.
Digteren yde Du Kistand! den samme forunde Du Lægen!
Regges Virken og Hvem under din Varetægt staae.

Medens Du kan, medens Hjertet er endnu kan sagte bevæget,
80. Angrer den Fälelse Dig, stands da ved Forsklen din Fad.
Kvæl i Begyndelsen Spiren til farligen brat komme Sygdom!
Lad din Hest gjöre Holdt naar den begynder at gaae.
Kræfter komme ved Tid; Tid Druerne modner og blödner,
Og gjör Kjærnefuldt Frön af det som forhen var Græs.

85. Træet, som Vandreren nu skjænker Lyn i sin vidtstrakte Skygge,
Var da det plantedes Først en ubetydelig Kvist.
Og fra Jordskorpen kunde det dengang med Hænderne rykkes;
Nu naaer i Dybet dets Rod, og det staaer kraftigen fast.
See dig besindigen for og betids, hvem det er, som du elsker,
90. Og træk tilbage din Hals fra det truende Aag!
Hold dig fra Forstningen fast! Her seent söges Lægedomshjelpen,
Naar ~~jeg~~ med Dvælen og Tid Andet har vaget sig stærkt.
Skynd dig derfor, og opsæt det ikke til kommende Tiner!
Er du ei rede idag, mindre imorgen du bliver.
95. Rig paa Aldflugter er Elskov, og finder sin Næring i Dvælen;
Til at haandhæve sin Ret bedst er den nærmeste Dag.
Faa kun af Fladarne seer du fra mægtige Kilder udsprungne,
Medens de fleste sit Vand opsamle lidt efter lidt.
Havde du mærket betids, hvor du haardt stod i Færd med at synde,
100. Myshhra, da skulde du ei dække dit Aasyn med Vark.
Seet har jeg saa mangen fra Først af halbredelig vunde,
Som ved Opsættelse kun vorig og andarlet blev.
Men da vi finde Behag i at plukke Kjærligheds Klamster,
Sige vi jævnligen: Vel! Ogsaa imorgen lad gaae!
105. Flammerne midlertid tause snige sig ind i det Indre,
Og Fordærvelsens Træe skyder i Dybet sin Rod.
Er den beleiligste Tid til Hjælp dog forsømt og forsvunden,
Har i befværede Barm Kjærlighed aldet sig fast,
Kuren vel sværere bliver, men ei Patienten jeg opgiver,
110. Om end noget for seent han paakalder min Hjælp.
Faden, hvori af Mogen bidt den Paantiske Helt blev,
Kurde han strax hugget af med visttræffende Haand.
Dog efter mange Aar han ogsaa antages halbredet
At have svunget tilsidst Sværdet i kæmpende Haand.

115. Skjøndt jeg raadede nys at bortdrive Sygen i Fødslen,
Raader dog nu jeg Dig til: søg ei for hastig om Hjelp!
Troer Du, en Ildebrand stilles bedst i dens hæftige Udbrud,
Eller, naar den har en Stund udtømt en Deel af sin Kraft?
Naar en Lidenskab raser, da mig for den stormende Rasen!
120. Svært tilgængelig kun alslags Hæftighed er.
Saabelig Strømmeren er, som vil kampe sig tvers over Floden,
Naar han kan flyde imag ved med Strømmen paasbroen.
Utaalmædigt og ei for Kunsten tilgængeligt, Sindet
Rortstøder al Medicin, hader Raadgiverens Ord.
125. Vedre jeg nærmer mig da, naar den Saarede tapter at Vunden
Røres, og naar han kan agte paa Sandhedens Røst.
Hvo, som er ei fra sit Vid, vil negte en Moder ved Sømmens
Ligfærd at græde? Nei der passer ei saadant at Raad.
Naar hun har udgrædt; naar Smertens Hunger er mæt=
130. tet af Taarer,
Da kan deeltagende Ord lindre den nogende Sorg.
Kunsten at vælge sin Tid er Lægekunst. Vinen er gavnlig,
Rakt i beleilige Tid, skader i Utide rakt.
Ja de syndige Lyster optændes og hidses ved Fortud,
Dersom Behandlingens Tid ei passes rigtigen af.
135. Derfor, Du som jeg troer at min Kunst endnu kan helbrede,
Flye – det raader jeg Dig – Lediggang fremfor Alt!
Den har Din Kjærlighed født, den pleier den nyfødte Pode;
Aarsag og Næring den er til den kildrende Kval.
Hører Du Lediggangen, Cupidos Rue blier kraftløs,
140. Fakkelen svart Du vil see henslængt at ligge og slukt.
Saa saan ved Vinen Platanen trives og Poplen ved Vandet
Og det sumpfødte Rør ved den dyndede Bund,
Saadan ved Lediggang Elskov; vil Du paa den faan en Ende,
Sysler tag fat! thi for dem Amor flyer bort, vær kun
tryg!

145. ~~Dørskhed, den Væltende~~ sig frem over den, som saver formeget,
Og en længere Tid, tilbragt med Dobbel og Svier,
Fraröver Zielen al Kraft, skjöndt ei den blier egentlig saaret;
I ubevogtede Barm Lister sig Amor da ind.
Ledigganger fölger hun Dreng men de Virksomme flyer hun;
150. Giv da din Tanke et Hvern, som den kan holde sig ved.
Love og Damstole er der; Venner du har at forsvare!
Gaae gjennem Skarer af Mænd klædte i Togaens Hvidt.
Eller befat dig med blodig Krigsstands ungdomliges Sysler,
Og Forliebelsen skal snarligen vande dig Ryg.
155. See hvor Portheren flyer! Der er Udsigt til store Triumfer;
Alt i sin stormede Leir Cæsars Vaaben han seer.
Overvind da paaengang Cupidos og Porthernes Pile!
Seierens dobbelte Krands Fædrenegudernes bring!
Fordum, da Venus engang af Ætoliske Spydsod var saaret,
160. Raaded' sin Elsker hun til flux at begynde paa Kamp.
Spörger du, hvad det vel var, som til Haer forledte Ægisthus?
Sagen er ligefrem den: Ledigganger han var.
Andre laae ude i Fuldt med det saant erobrede Troja,
Overfört hele sin Magt Hande al Grækenland did.
165. Han kunde syslet med Krigens Bedrifter, men rörte ei Mærdet,
Eller med Fredens; men ei Noget i Argos blev gjort.
Han blot elsked' og gjorde alt Sit til at Intet blev virket.
Saalades kommer hun Dreng; saalades holder han sig.
Landbiv opmuntrer Sindet og Agerdyrkningens Sysler;
170. Vige maa hvorsomhelst Sorg for den landlige Flid.
Lad de tammede Oxne böie sin Hals under Aaget!
Ploven lad med sin Land skjære den ubrugte Jord!
I det harvede Muld nedlag cerealiske Frönkorn,
Som med mange Procent Ageren giver dig igjen.
175. See, hvorden Grenene bugne, krumme ved Vægten af Æbler
Saa at ~~Træet~~ bære ~~Lacop~~ Frænt hvad selv det har födt.